

NORGES HØYESTERETT

Den 14. januar 2009 avsa Høyesterett dom i

HR-2009-00064-A, (sak nr. 2008/1515), straffesak, anke over dom,

A (advokat Victoria Holmen – til prøve)

mot

Den offentlige påtalemyndighet (statsadvokat Erik Førde)

B (bistandsadvokat: advokat Christian Lundin)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Indreberg**: Saken gjelder straffutmåling, tap av førerett og oppreisning til fornærmede ved overtredelse av straffeloven § 238 – uaktsom forvoldelse av betydelig skade på legeme eller helbred ved bruk av motorvogn.
- (2) Statsadvokatene i Oslo tok 25. april 2007 ut tiltale mot A for overtredelse av straffeloven § 238 og vegtrafikkloven § 31 jf. § 3. Ved Oslo tingretts dom 15. oktober 2007 ble A dømt i overensstemmelse med tiltalebeslutningen til fengsel i 30 dager, tap av føreretten for motorvogn i to år, og til å betale oppreisning til fornærmede med 100 000 kroner og saksomkostninger til det offentlige med 5 000 kroner. Den ene meddommeren stemte for frifinnelse for overtredelse av straffeloven § 238. A anket til lagmannsretten. Anken gjaldt bevisbedømmelsen og lovanvendelsen under skyldspørsmålet, saksbehandlingen, straffutmålingen og oppreisningen.
- (3) Borgarting lagmannsrett avsa 21. april 2008 dom med slik domsslutning:

- "1. A, født 1. april 1946, dømmes for overtredelse av straffeloven § 238 og vegtrafikkloven § 31 jf § 3, sammenholdt med straffeloven § 62 første ledd, til en straff av fengsel i 30 – tretti – dager.**
- 2. A dømmes til tap av førerretten for motorvogn i 2 – to – år, jf vegtrafikkloven § 33 nr 1 første ledd, jf forskrift om tap av retten til å føre motorvogn § 2-4. Til fradrag kommer perioden fra 1. februar til 13. mars 2006 da førerkortet var beslaglagt, jf forskriften § 1-4. Han må for gjennerverv av førerretten avlegge full ny førerprøve, jf forskriften § 8-3 sjette ledd.**
- 3. A dømmes til innen 2 – to – uker fra dommens forkynning å betale oppreisning til B med 100.000 – etthundretusen – kroner.**
- 4. A dømmes til innen 2 – to – uker fra dommens forkynning å betale saksomkostninger til det offentlige med 10.000 – titusen – kroner."**
- (4) Dommen ble avsagt under dissens. Et mindretall, som besto av to fagdommere og én meddommer, mente oppreisningsbeløpet burde settes til 75 000 kroner.
- (5) A har anket til Høyesterett. Anken gjaldt lovanvendelsen under skyldspørsmålet, straffutmålingen, rettighetstapet og oppreisningen. I beslutning 28. oktober 2008 nektet Høyesteretts ankeutvalg anken over lovanvendelsen fremmet. For øvrig ble anken tillatt fremmet.
- (6) Fornærmedes bistandsadvokat har for Høyesterett lagt fram en ny spesialisterklæring om fornærmedes skader, utarbeidet av nevrolog Vidar Blikstad til bruk ved erstatningsoppgjør under bilansvaret. Bistandsadvokaten har også innhentet en legeuttalelse fra avdelingsoverlege Jan Berstad.
- (7) *Jeg er kommet til at anken delvis må føre fram.*
- (8) *Saksforholdet*
- (9) Lagmannsretten har funnet følgende saksforhold bevist:
- (10) A skulle 1. februar 2006 delta på møter i X i Y. Da han kom om morgenen, var Xs parkeringsplass full, og han måtte parkere et stykke unna. Ved avslutningen av det første møtet, ca. kl. 10.30, avtalte han med en annen møtedeltaker, C, at han skulle overta Cs parkeringslomme på Xs parkeringsplass, som fortsatt var full. Det sto biler parkert på hver side av lommen, og i enden var en brøytekan.
- (11) A hentet bilen og stilte seg i posisjon bak Cs høyre side. Med det samme C hadde rygget ut, begynte A å kjøre inn i lommen. Fornærmede, B, som hadde stått med bilen sin inne på parkeringsområdet i påvente av en ledig parkeringsplass, hadde imidlertid også sett seg ut denne parkeringslommen, som nå ble ledig. Han hadde derfor gått ut av sin bil og stilt seg opp på venstre side av parkeringslommen.
- (12) Det neste som ble observert av de som så hendelsen, var at B falt om og ble liggende på venstre side av As bil. A opplyste i lagmannsretten at han var blitt oppmerksom på B, men regnet med at det var tilstrekkelig klaring, og hadde konsentrert seg om ikke å treffe bilen til høyre. Han merket ikke at noe skjedde, men oppdaget at B var forsvunnet da han hadde kjørt ca. 1/3 inn i lommen.

- (13) B ble hentet av ambulanse og øyeblikkelig lagt inn på Ullevål universitetssykehus, hvor det viste seg at han hadde brudd på hjerneskallen og i venstre leggben og ankel. Jeg kommer tilbake til skadefølgene.
- (14) A ga for lagmannsretten uttrykk for at alt tydet på at B hadde glidd og falt. Selv om ingen hadde observert at bilen traff B, og det ikke var skader på bilen, var imidlertid ikke lagmannsretten i tvil om at det hadde vært et sammenstøt mellom tiltaltes bil og fornærmede. Lagmannsretten la vekt på forklaringene fra vitner som hadde vært på parkeringsplassen, og politibetjentene som hadde kommet til åstedet, As første politiforklaring og forklaringene fra to leger som hadde behandlet B. Den ene, overlege Berstad, som hadde behandlet B på Sunnaas sykehus, forklarte seg som sakkyndig vitne. Berstad utelukket at B kunne ha blitt påført skadene på grunn av et fall på flat mark alene. Det skulle svært sterke krefter til for å forårsake slike skader, fremholdt han.
- (15) Lagmannsretten uttalte blant annet:
- ”Det er etter bevisførselen noe uklart om tiltalte kjørte fremover eller om han var i ryggeposisjon da fallet skjedde. Lagmannsretten finner det unødvendig å ta endelig stilling til dette. Lagmannsretten er etter bevisførselen ikke i tvil om at tiltaltes bil har vært i fart, om enn i lav hastighet, og at han har støtt bort i fornærmede med bilen under kjøringen. På bakgrunn av de sakkyndiges forklaringer og fremlagte legejournaler, er lagmannsretten heller ikke i tvil om at det er påkjørselen som har forvoldt de skadene fornærmede ble påført, og at det er en adekvat og påregnelig årsakssammenheng.
- ...
- Tiltalte har utvilsomt handlet uoppmerksomt, idet lagmannsretten legger til grunn at heller ikke han har sett selve sammenstøtet. Dette må bety at han har hatt oppmerksomheten vendt en annen vei, og den eneste forklaringen på dette – som også samstemmer med tiltaltes egen forklaring – er at han har sett mot høyre for å ikke kjøre inn i den bilen som sto parkert der.”
- (16) Ved vurderingen av om forholdet rammes av straffeloven § 238, uttalte lagmannsretten blant annet:
- ”Det er lagmannsrettens syn at tiltaltes uaktsomhet er av en så vidt graverende karakter at man befinner seg i kjerneområdet for straffeloven § 238. Lagmannsretten finner at han har vært nettopp i den situasjonen som er beskrevet foran, nemlig at han har vært i en situasjon som påkalte en særlig aktpågivenhet. En bilist som er i ferd med å manøvrere seg inn i en parkeringslomme med biler på begge sider og en person stående i umiddelbar nærhet av den lommen han skal inn i, må utvise en aktsomhet ut over det normale for ’hverdagsbilisten’. Som fremhevet av forsvareren er dette en situasjon enhver bilist kan komme i, men det er etter lagmannsrettens oppfatning ikke tilstrekkelig grunn til å senke aktsomhetskravet. I denne konkrete situasjonen var det to faremomenter, personen til venstre og bilen til høyre. Lagmannsretten finner det bevist at tiltalte har kjørt svært tett opp til fornærmede, noe som i seg selv er et særlig faremoment og dermed uaktsomt. I denne situasjonen kan det ikke være tvil om at tiltalte først og fremst skulle konsentrert seg om fornærmede.”
- (17) Lagmannsretten påpekte videre at tiltalte ikke kunne forvente at fornærmede ville flytte seg, og at det var påregnelig for tiltalte at fornærmede ikke regnet med at det var en risiko for å bli påkjørt. Det var ingen tvil om at tiltalte burde forstått at han kunne komme til å treffe fornærmede med bilen, og da måtte han også forstå at fornærmede kunne bli hardt og betydelig skadet. Lagmannsretten fortsatte:

”Tiltalte burde åpenbart ha stoppet, snakket med fornærmede og forvissnet seg om at han flyttet på seg før han kjørte inn i parkeringslommen. At han likevel valgte å forsøke å presse bilen forbi fornærmede, må etter rettens oppfatning ha hatt sammenheng med at tiltalte svært gjerne ville sikre seg plassen. Mye tyder på at han ikke ønsket at fornærmede skulle forsinke dette. Lagmannsretten har ikke grunnlag for å si at tiltalte tok en bevisst sjanse, men situasjonen kan langt på veg minne om dette. Årsaken til at fornærmede ikke klarte å unngå påkjørselen kan ikke ha vært annet enn at tiltalte foretok en for fornærmede brå og/eller uventet bevegelse med bilen. Kraften i bevegelsen var så betydelig at fornærmede ble påført stor skade i leggbenet hvorefter han falt i asfalten og fikk knusningsskader i bakhodet. Som overlege Berstad har fremholdt, var det betydelige krefter involvert i fallet, og lagmannsretten kan ikke finne noen annen forklaring på dette enn tiltaltes manøvrering av bilen. ”

- (18) Forsvareren har pekt på at selv om det er endelig avgjort ved lagmannsrettens dom at A har overtrådt straffeloven § 238, kan og bør Høyesterett prøve lagmannsrettens bedømmelse av faktum ved utmålingen av straff og avgjørelsen av oppreisningsspørsmålet. Høyesterett bør da ikke som lagmannsretten legge til grunn at det har vært ”betydelige krefter involvert i fallet” – noe som må innebære at bilen har hatt stor fart. Lagmannsrettens konklusjon på dette punktet er basert på vitneutsagnet til overlege Berstad. Berstad ble imidlertid avhørt over telefon, og det er uklart om han var oppmerksom på at treffpunktet mellom B og bilen var på siden av bilen, noe som er uforenlig med at B skal ha vært utsatt for sterke krefter slik forholdene her var. Den kvalitetssikring som ligger i at sakkyndige erklæringer skal være skriftlige og forelegges for den rettsmedisinske kommisjon, har heller ikke funnet sted.
- (19) Jeg kan ikke se at det er grunnlag for å fravike lagmannsrettens bevisbedømmelse på grunnlag av de forhold forsvarer fremhever. Som det fremgår av sitatet fra lagmannsrettens dom, har ikke lagmannsretten konkludert med hvilket punkt på bilen som traff B, men funnet det bevist at det har vært et sammenstøt, og at dette var årsaken til fallet og skadene. Bilens vinkel, som også kan være et moment, er heller ikke nøyaktig fastslått. Opplysningen om at det har vært sterke krefter involvert, er først og fremst blitt vektlagt ved vurderingen av om det har vært et sammenstøt. Utsagnet er basert på behandlende overlege Berstads erfaring med skader, ikke en analyse av hendelsesforløpet. Jeg nevner også at straffeprosessloven ikke foreskriver at muntlige forklaringer fra sakkyndige vitner skal forelegges den rettsmedisinske kommisjon.
- (20) Bistandsadvokaten har på sin side fremholdt at Høyesterett bør legge til grunn at A tok en bevisst sjanse. Heller ikke dette mener jeg det er grunnlag for. Det er ikke umiddelbar bevisføring for Høyesterett, og Høyesterett bør derfor som utgangspunkt være varsom med å sette til side lagmannsrettens bevisbedømmelse, jf. bl.a. Rt. 1997 side 1003. Det er ikke fremkommet opplysninger som tilsier at Høyesterett bør bedømme faktum på dette punktet annerledes enn lagmannsretten.
- (21) I den videre drøftelsen legger jeg derfor til grunn det saksforholdet lagmannsretten har funnet bevist.
- (22) Når det spesielt gjelder *skadefølgene*, foreligger det også supplerende opplysninger for Høyesterett. Det er ingen uenighet om skadefølgene, som kort kan oppsummeres slik:
- (23) Etter hendelsen var B innlagt på Ullevål universitetssykehus til 28. februar 2006, deretter på Sunnaas sykehus HF til 16. mai samme år, og etter det på Solås rehabiliteringssenter ved Gjøvik. B fikk som følge av hendelsen en svært alvorlig hjerneskade som kunne hatt

dødelig utgang dersom han ikke hadde fått hurtig og adekvat behandling. Før hendelsen var han personalleder i en større bedrift, men er nå uføretrygdet på grunn av hjerneskaden. Skaden har også ført til store forandringer av hans personlighet og familieliv.

- (24) Leggbruddet skjedde i det tykke leggbeinet (tibia) og måtte opereres med såkalt margnagle. Ankelbruddet skjedde i det tynne leggbenet (fibula) og ble fiksert med metallplate og skruer.
- (25) Nevrolog Vidar Blikstad har i spesialisterklæring fra desember 2008 satt varig skaderelatert medisinsk invaliditet til 58 %, og vurderer nå B som 100 % arbeidsufør. Overlege Berstad, som behandlet B ved Sunnaas sykehus, skriver i en kommentar til erklæringen at dr. Blikstads funn og vurderinger passer med hans funn og vurderinger.
- (26) *Straffutmålingen*
- (27) Høyesterett uttalte i Rt. 2004 side 712 avsnitt 14 , som også gjaldt overtredelse av straffeloven § 238 ved bruk av motorvogn, at der føreren har utvist en alvorlig svikt i de krav som må stilles til ham som sjåfør med betydelig personskaade som følge, må det reageres med ubetinget fengselsstraff med mindre det foreligger spesielle omstendigheter.
- (28) Forsvareren har under henvisning til Høyesteretts dom 15. oktober 2008 i sak HR-2008-1794-A, fremholdt at ved lav hastighet og uoppmerksomhet som ikke er langvarig, er utgangspunktet betinget fengsel.
- (29) Dette er jeg ikke enig i. Saksforholdet må vurderes konkret, og det må herunder legges vekt på skadevirkningene for fornærmede såfremt de er påregnelige. I denne saken har skadevirkningene som nevnt vært betydelige. Fra å være en aktiv friluftsmann og personalleder i en større bedrift, er fornærmede nå arbeidsufør og passiv. Høyesteretts dom fra 15. oktober 2008 gjaldt et mindre alvorlig forhold som ble subsumert under straffeloven § 237.
- (30) Omstendighetene i vår sak var slik at domfeltes uoppmerksomhet må anses som en alvorlig svikt i de krav som må stilles til ham som sjåfør, selv om farten ikke var stor. Etter at føreren var blitt klar over at det sto en person ved parkeringslommen, kunne han ikke fortsette parkeringen med oppmerksomheten vendt en annen vei – mot bilen på høyre side – uten å forsikre seg om at han ikke utsatte personen for fare. Jeg viser til lagmannsrettens omtale av forholdet, som jeg slutter meg til.
- (31) Utgangspunktet må derfor være at forholdet skal straffes med ubetinget fengsel. Spørsmålet som reiser seg i denne saken, er om saksbehandlingstiden er blitt så lang at dette utgangspunktet bør fravikes.
- (32) Hendelsen fant sted 1. februar 2006, og tiltale ble tatt ut først 25. april 2007. Aktor har fremholdt at det i dette tilfellet ikke var tale om liggetid hvor saken var glemt eller nedprioritert, men at det måtte ta noe tid å bringe skadeomfanget på det rene. Legeuttalelsen som lå til grunn for tiltalen, er datert 19. februar 2007. Hovedforhandlingen i tingretten fant sted 10. oktober 2007 og ankeforhandlingen i lagmannsretten 16. april 2008. Tiltalte anket lagmannsrettens dom 7. mai 2008, og

støtteskriv datert 6. juni 2008 kom etter purring til politiet 9. juni 2008. Saken innkom imidlertid ikke til Høyesterett før 2. oktober 2008.

- (33) Jeg slutter meg til lagmannsretten når den gir uttrykk for at tiltalen nok kunne vært tatt ut tidligere, men at tidsmomentet til og med lagmannsrettens behandling i denne saken ikke er tilstrekkelig til å reagere med betinget straff. Den sene oversendelsen til Høyesterett er imidlertid i strid med straffeprosessloven § 316, som fastsetter at påtalemyndigheten *uten opphold* skal sende ankeerklæringen og saksdokumentene til anke-domstolen. Et slikt brudd bør etter mitt syn få konsekvenser for straffen. I et så alvorlig forhold som det her er tale om, finner jeg imidlertid at straffen ikke bør gjøres betinget, men er kommet til at den i stedet bør settes ned fra 30 til 21 dager.
- (34) *Tap av føreretten*
- (35) Forskrift om tap av retten til å føre motorvogn mv. – tapsforskriften – § 2-4 tredje ledd jf. første ledd, fastsetter at en person som er ilagt straff for uaktsom føring av motorvogn som har medført lengre tids eller varig invaliditet, jf. vegtrafikkloven § 3, bør tape føreretten i "fra minst ett år til opp mot 3 år i mer graverende tilfelle". Ved særlig grove overtredelser skal inndragningstiden normalt være fra 3 år til for alltid, se tredje jf. annet ledd siste punktum. Det er ikke gjort gjeldende at denne bestemmelsen kommer til anvendelse her.
- (36) As førerkort ble beslaglagt 1. februar 2006, men tilbakelevert 13. mars 2006, etter at tingretten 8. mars 2006 hadde avslått politiets begjæring om fortsatt beslag av førerkortet. A har derfor hatt førerkortet i 2 år 10 måneder etter påkjørselen. Det er ikke anmerkninger knyttet til kjøringen i denne perioden.
- (37) Forsvarer har gjort gjeldende at et utgangspunkt på to års tap av føreretten, slik lagmannsretten har fastsatt, er for høyt. Dessuten må det tas hensyn til at A har hatt førerkortet i sin besittelse i lengre tid, jf. tapsforskriften § 1-4 annet ledd. Da det dreier seg om et tidsrom som overstiger den inndragningstiden som ellers ville blitt fastsatt, bør det ikke foretas inndragning overhodet.
- (38) Aktor har anført at det ikke skal tas hensyn til at førerkortet har vært tilbakelevert, jf. tapsforskriften § 1-4 annet ledd siste punktum, som fastsetter at det ikke skal gjøres fradrag i tapstiden der det pådømte forhold gir grunnlag for flere års tap av førerett. Dette må forstås slik at det er den maksimale tapstid som er avgjørende, ikke den konkrete tapsperioden som ellers ville bli fastsatt. Tapstiden bør uansett ikke settes kortere enn to år.
- (39) Lagmannsretten har påpekt at både trafiksikkerhetshensyn og kanskje særlig allmenne hensyn må veie tungt i dette tilfellet. Det er jeg i utgangspunktet enig i. Ut fra forholdets grovhet finner jeg at den tapsperiode lagmannsrettens har fastsatt – to år – fremstår som et passende utgangspunkt.
- (40) Derimot er jeg uenig med lagmannsretten når den er kommet til at det her ikke bør gjøres fradrag på grunnlag av lengre tids besittelse av førerkortet, jf. tapsforskriften § 1-4.
- (41) At det er *adgang* til å gjøre fradrag, følger av rettspraksis. Jeg viser til Rt. 2007 side 1503 avsnitt 21, hvor slås det fast at § 1-4 annet ledd siste punktum – som fastsetter at det ikke

skal legges vekt på at den domfelte har hatt førerkortet i sin besittelse etter lovbruddet ”dersom det pådømte forhold gir grunnlag for flere års tap av førerett” – ikke omfatter tilfeller der utgangspunktet er en tapsperiode på to år. Tapsperioden på to år er konkret fastsatt i avsnitt 18 i samme dom – og det er følgelig ikke maksimumsgrensen som er avgjørende. Jeg viser videre til Rt. 2008 side 508 avsnitt 19, hvor det slås fast at den omstendighet at siktede bestred adgangen til beslag, ikke innebærer at han kan ”bebreides” at førerkortet ikke ble beslaglagt.

- (42) På den annen side følger det ikke av § 1-4 annet ledd at den domfelte har et rettskrav på fradrag, se Høyesteretts dom 17. desember 2008 i sak HR-2008-2170-A avsnitt 17, og størrelsen på fradraget må bero på en samlet vurdering hvor også andre forhold enn periodens lengde vil ha betydning, se Rt. 2008 side 508 avsnitt 20.
- (43) A har som nevnt hatt førerkortet i sin besittelse i 2 år 10 måneder, som må anses som meget lang tid. Etter mitt syn tilsier dette at det gjøres et fradrag i tapstiden – noe som også er normalordningen etter § 1-4. Særlig hensynet til trafikksikkerheten, men også de allmenne hensyn må sies å være svekket etter så lang tid. På den annen side er det tale om et alvorlig forhold, i en sak som bevismessig sto noe annerledes da beslagsspørsmålet ble behandlet i mars 2006, og jeg finner det derfor vanskelig å gjøre fradrag med mer enn seks måneder. Tapstiden blir på denne bakgrunn ett år og seks måneder.
- (44) *Oppreisning*
- (45) Etter skadeserstatningsloven § 3-5 første ledd bokstav a kan den som forsettlig eller grovt aktløst har voldt skade på person – uansett om det ytes ménerstatning – pålegges å betale fornærmede ”en slik engangssum som retten finner rimelig til erstatning (oppreisning) for den voldt tort og smerte og for annen krenking eller skade av ikke-økonomisk art”.
- (46) Forsvareren har gjort gjeldende at vilkåret for å idømme oppreisning – at det er utvist *grov* uaktsomhet – ikke er oppfylt. Uansett er en oppreisning på 100 000 kroner for høy i forhold til praksis. Dessuten har lagmannsretten feilaktig lagt for stor vekt på skadefølgen. Virkningene av skadene vil bli kompensert gjennom ménerstatningen som blir utbetalt under bilens ansvarsforsikring.
- (47) Bistandsadvokaten har tatt til motmæle og nedlagt påstand om at tingrettens dom stadfestes.
- (48) Jeg drøfter først om det er utvist grov uaktsomhet.
- (49) I Rt. 2004 side 499 uttalte Høyesterett at det må kreves *et markert avvik fra vanlig forsvarlig handlemåte* for at en handling eller unnlatelse skal anses som grovt uaktsom, se avsnitt 32. Uttalelsen knyttet seg til finansavtaleloven § 35, men etter mitt syn er det ikke grunnlag for å forstå uttrykket på noen annen måte i skadeserstatningsloven § 3-5.
- (50) Jeg er kommet til at domfeltes handlemåte representerer et slikt markert avvik fra vanlig forsvarlig handlemåte. Jeg viser til gjengivelsen av hendelsesforløpet foran i dommen. Når domfelte ikke stanset for fornærmede, til tross for at det ikke var noe i situasjonen som hindret det, og valgte å fokusere på bilen til høyre i stedet for å forsikre seg om at fornærmede ikke ble påkjørt, representerte det en grov feilvurdering.

- (51) Det foreligger ikke for personskader noe normert beløp for oppreisningen, slik det for eksempel gjør for voldtekt. Ved skade på legeme og helbred kan saksforholdet være så vidt forskjellig at normering ikke har vært aktuelt.
- (52) Ved vurderingen skal det legges vekt på handlingens objektive grovhet, skadevolders skyld og den lidte overlast – graden av tort og smerte. Skadens omfang er ikke uten betydning, selv om det ytes ménerstatning til kompensasjon for begrensninger i den personlige livsutfoldelse på grunn av skaden. Oppreisningen skal kompensere for andre former for ulemper, se Rt. 2005 side 289 avnitt 49. I noen grad kan det også trekkes inn at skadevolders økonomi, som her, er god.
- (53) Av sammenlignbar rettspraksis om oppreisning for personskader, kan blant annet nevnes Rt. 2005 side 1322 og 2006 side 535.
- (54) I Rt. 2005 side 1322, hvor oppreisningen ble satt til 75 000 kroner, var skadevolderen vesentlig mer å bebreide. Skadevolderen hadde kjørt en motorbåt mot det stedet i sjøen hvor fornærmede, som hadde lagt på svøm bort fra båten, befant seg – slik at hun ble truffet av motorens propell. På den annen side er den voldte tort og smerte i vår sak større.
- (55) I Rt. 2006 side 535, som gjaldt en healer som hadde gitt fornærmede så mange kaliumtabletter at hun fikk hjertestans og ble varig arbeidsufør, ble oppreisningen satt til 50 000 kroner. Da var det tatt i betraktning at fornærmede hadde et visst egenansvar for inntak av tablettene.
- (56) Sett hen til disse dommene og nivået på oppreisning i andre typer saker, mener jeg lagmannsretten har fastsatt en noe for høy oppreisning. Som lagmannsrettens mindretall finner jeg at oppreisningen passende kan settes til 75 000 kroner.
- (57) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. I lagmannsrettens dom, domsslutningen punkt 1, gjøres den endring at straffen settes til fengsel i 21 – tjueen – dager.
2. I lagmannsrettens dom, domsslutningen punkt 2, gjøres den endring at tapstiden settes til 1 – ett – år og 6 – seks – måneder.
3. A dømmes til innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse å betale oppreisning til B med 75 000 – syttifemtusen – kroner.

- (58) Dommer **Tønder:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (59) Dommer **Coward:** Likeså.
- (60) Dommer **Skoghøy:** Likeså.
- (61) Dommer **Gjølstad:** Likeså.
- (62) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. I lagmannsrettens dom, domsslutningen punkt 1, gjøres den endring at straffen settes til fengsel i 21 – tjueen – dager.
2. I lagmannsrettens dom, domsslutningen punkt 2, gjøres den endring at tapstiden settes til 1 – ett – år og 6 – seks – måneder.
3. A dømmes til innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelser å betale oppreisning til B med 75 000 – syttifemtusen – kroner.

Riktig utskrift bekreftes: